

Mirosław Kisiel

"Etiudy na keyboard", Sławomir Dzikowski, Kielce 1999 : [recenzja]

Nauczyciel i Szkoła 2 (9), 240-241

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Sławomir Dzikowski

„Etiudy na keyboard” (rec. Mirosław Kisiel)

Oficyna Poligraficzna „APLA”, Kielce 1999

Rozwój elektroniki, a z nią technik komputerowych, spowodował, że coraz częściej słyszymy o zaletach zastosowania elektronicznych instrumentów klawiszowych w nowoczesnym wychowaniu muzycznym. Są one, a zwłaszcza keyboard, coraz częściej wykorzystywane przez młodzież i dzieci w domu, w szkole oraz na muzycznych zajęciach pozalekcyjnych¹. Ich popularność wynika z zalet, jakie konstruktorzy elektronicy oferują młodym użytkownikom: nowe brzmienia, możliwość połączenia z komputerem, autoakompaniament, możliwość zapisywania dźwięku na dyskietkach lub twardym dysku, duża ilość opracowań muzycznych, jak również tworzenie barw przez mikrofon, łatwość gry i uczenia się (step by step) itp.² Istotną dla potencjalnych nabywców omawianych instrumentów staje się ich cena, oczywiście zależna od modelu i wersji instrumentu.

Książka S. Dzikowskiego „Etiudy na keyboard” powstała w celu wzbogacenia repertuaru muzycznego przeznaczonego na elektroniczne instrumenty klawiszowe. Zawarty w zbiorze repertuar przeznaczony jest dla uczniów średnio zaawansowanych. O tym, w którym momencie należy włączyć „Etiudy” do cyklu kształcenia muzycznego, autor powierza decyzji samego nauczyciela, oczywiście biorąc pod uwagę m.in. możliwości techniczne i zainteresowanie muzyczne uczniów. Wychodząc naprzeciw problemom wykonawczym, w każdej etiudzie ustalono artykulację oraz frazowanie, wykorzystując do tego celu oznaczenia słowne i znaki graficzne. Etiudy w omawianym opracowaniu posiadają również opisane palcowanie. Fakt ten z jednej strony ma uchronić młodych muzyków przed popełnianiem błędów związanych z właściwą aplikaturą (może to utrudnić bądź unie-

¹ Z. Ciechan, *Nauczanie zespołowe elementarnej gry na instrumentach elektronicznych typu keyboard — na podstawie przewodnika „Grająca klawiatura I”*, „Wychowanie Muzyczne w Szkole” 1993, nr 3, 4 i 5.

² J. Szczepański, *Możliwości zastosowania elektronicznych instrumentów klawiszowych w nowoczesnym wychowaniu muzycznym. Streszczenie referatów Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej nt. „Treści, formy i metody przedmiotu »muzyka« w świetle reformy powszechnej edukacji”*, Wyd. Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 25–26.11.1999.

możliwić wykonanie zwłaszcza szybkich fragmentów melodycznych), z drugiej strony przyczynić się do utrwalenia pożądanego nawyku dobierania właściwego palcowania już w momencie rozczytania utworu. Etiudy dobrze spełniają swój cel w zakresie rozwijania techniki pięciopalcowej, gry gam, ruchów rotacyjnych i okrężnych ręki oraz wprowadzenia do tryli. Walorem zeszytu jest podpiśnięcie oznaczeń harmonicznycch pod linią melodyczną. Należy przyznać, że zamieszczone w zbiorze utwory cechuje pełna inwencja i różnorodność melodyczna. Z uwagi na różnorodność modeli klawiszowych instrumentów elektronicznych występujących na rynku S. Dzikowski nie proponuje konkretnego stylu wykonawczego dla poszczególnych utworów muzycznych. Zaleca natomiast zmienianie stylu w trakcie wykonywania etud dla podkreślenia indywidualnego charakteru i rozróżnienia poszczególnych części oraz wykorzystanie funkcji „intra”, „eding” czy „fill in”. Bardzo ważny, co podkreśla autor, jest problem wyboru odpowiedniego tempa, tak by melodia w połączeniu z akompaniamentem brzmiała naturalnie³. W komentarzu zbioru podkreśla się, że wybór brzmienia melodii oraz stylu dla każdej etudy powinien być pozostawiony w gestii ucznia, wspieranego dyskretną kontrolą nauczyciela. Zabieg ten niewątpliwie wpłynie na rozwój młodego człowieka, stymulując jego chęć poszukiwania, zaspokoi ciekawość, da wiele radości, zapewni sukces w pracy, tym samym wpłynie korzystnie na wyzwolenie w nim inicjatywy, co ma istotne znaczenie nie tylko w procesie kształcenia muzycznego.

„Etiudy na keyboard” Sławomira Dzikowskiego są zbiorem opatrzonym pozytywną recenzją prof. zw. Mirosława Niziurskiego.

Jest nadzieja, że animatorzy wychowania muzycznego, otrzymując kolejną pomoc w postaci prezentowanego zbioru „Etiud na keyboard”, odnajdą w wielostronnym wykorzystaniu klawiszowych instrumentów elektronicznych sposób na zainteresowanie dzieci i młodzieży muzyką i jej wykonywaniem, a także techniką komputerową. Natomiast nauczyciele nauczania początkowego i wychowania przedszkolnego zyskają cenną pomoc w realizacji zadań edukacji muzycznej na poziomie kształcenia propedeutycznego. To w konsekwencji zwiększy możliwości szeroko pojętego, nowoczesnego wychowania muzycznego.

³ S. Dzikowski, *Etiudy na keyboard — elektroniczne instrumenty klawiszowe*, Oficyna Poligraficzna „APLA”, Kielce 1999.